

Sygn. akt III CSK 303/14

POSTANOWIENIE

Dnia 21 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z powództwa K. P.
przeciwko [...] Towarzystwo Ubezpieczeń S.A. [...] z siedzibą w W.
o zapłatę, rentę i ustalenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 21 listopada 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 26 marca 2014 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 3600 zł (trzy tysiące sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 6 września 2013 r. Sąd Okręgowy w K. zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 189.000 zł. z ustawowymi odsetkami od 6 września 2013 r. tytułem zadośćuczynienia, kwotę 27.192 zł. z ustawowymi odsetkami od 20 stycznia 2013 r. tytułem odszkodowania, kwotę 12.128,95 zł. tytułem zwrotu wydatków, kwotę 47.183,50 zł. tytułem skapitalizowanej renty za okres od 1 grudnia 2011 r. do 31 sierpnia 2013 r., kwotę 5.869,56 zł. tytułem skapitalizowanej renty za okres od 1 kwietnia 2011 r. do 30 listopada 2011 r., kwotę po 2 300,50 zł. miesięcznie tytułem renty poczynając od września 2013 r. oraz ustalił, że strona pozwana ponosi odpowiedzialność za szkodę, jakiej może doznać powód w przyszłości w następstwie wypadku drogowego, któremu uległ w dniu 2 sierpnia 2010 r., oddalił powództwo w pozostałej części i orzekł o kosztach procesu.

Sąd Okręgowy ustalił między innymi, że powód w dniu 2 sierpnia 2010 r. uległ wypadkowi drogowemu zawinionemu przez kierującego samochodem, w którym powód był przewożony z grzeczności. Sąd pierwszej instancji uznał, że powód w 50% przyczynił się do szkód doznanych w wyniku tego wypadku przez to, że godził się na jazdę samochodem prowadzonym przez nietrzeźwego kierowcę, jechał jako pasażer siedząc na kolanach innego pasażera w samochodzie 5-osobowym, w którym jechało 6 osób i podróżował bez zapięcia pasów bezpieczeństwa.

Rozpoznając apelacje obu stron, Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z dnia 26 marca 2014 r., uwzględniając częściowo apelację powoda, zmienił wyrok Sądu pierwszej instancji w ten tylko sposób, że ustawowe odsetki od kwoty 189.000 zł. zadośćuczynienia zasądził od 30 marca 2011 r. zamiast od 6 września 2013 r., oddalił apelację powoda w pozostałej części, oddalił apelację strony pozwanej w całości i orzekł o kosztach postępowania apelacyjnego.

Sąd drugiej instancji podzielił ustalenia faktyczne i ocenę prawną Sądu pierwszej instancji, poza kwestią dotyczącą daty płatności odsetek od należnego

zadośćuczynienia oraz poza stwierdzeniem tego Sądu, iż powód przyczynił się do szkody przez to, że siedział na kolanach innego pasażera i miał niezapięte pasy bezpieczeństwa. Sąd uznał, że wprowadzie te okoliczności wynikają z zebranego materiału dowodowego, jednak ocena, czy obrażenia powoda byłyby mniejsze, gdyby podróżował siedząc na miejscu pasażera i zapięty pasami bezpieczeństwa, wymaga wiadomości specjalnych i opinii biegłego, której Sąd Okręgowy nie przeprowadził. Jednak mimo to, zdaniem Sądu Apelacyjnego, wyrok w tym zakresie odpowiada prawu, gdyż sam fakt, że powód zdecydował się na jazdę samochodem z kierowcą będącym po spożyciu alkoholu, a co więcej, sam z nim spożywał alkohol, uzasadnia przyjęcie przyczynienia się powoda do szkody w 50%.

Od powyższego wyroku skargę kasacyjną wniosła strona pozwana zaskarżając go w części uwzględniającej apelację powoda i oddalającej apelację strony pozwanej oraz orzekającej o kosztach postępowania apelacyjnego. Zarzuciła naruszenie przepisów prawa materialnego: art. 362 k.c. w zw. z art. 436 § 2 k.c., art. 445 § 1 k.c. oraz przepisów postępowania: art. 232 w zw. z art. 228 § 1, art. 231, art. 233 § 1, art. 278 i art. 391 k.p.c.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazała na przesłanki przedsądu określone w art. 398⁹ § 1 pkt.1 i 2 k.p.c. stwierdzając, że w sprawie występuje potrzeba rozstrzygnięcia rozbieżności w orzecznictwie i rozważenia istotnego zagadnienia prawnego: „czy w sytuacji podróżowania poszkodowanego samochodem bez zapiętych pasów bezpieczeństwa na kolanach innego pasażera, gdy nie jest kwestionowane przez Sąd istnienie dużego stopnia prawdopodobieństwa przyczynienia się poszkodowanego do powstania lub zwiększenia skutków wypadku wskutek podróżowania w w/w nieprawidłowy sposób, niezbędne jest skorzystanie z wiadomości specjalnych i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność możliwości zmniejszenia obrażeń względem rzeczywiście doznanych gdyby poszkodowany był w chwili wypadku zapięty pasami bezpieczeństwa i siedział normalnie na przeznaczonym do tego miejscu pasażera?”

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jak wielokrotnie wskazywał Sąd Najwyższy, powołanie się na przesłanki przesądu przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt.1 i 2 k.p.c. wymaga przedstawienia występującego w sprawie zagadnienia prawnego przez jego odpowiednie sformułowanie jako abstrakcyjnego pytania prawnego i wskazanie przepisu prawa, na tle którego powstała, a jeżeli odwołano się do potrzeby wykładni, konieczne jest wskazanie przepisu prawa wymagającego takiej wykładni i jej zakresu oraz w obu przypadkach przedstawienie kontrowersji i rozbieżnych ocen prawnych, jakie zagadnienie to lub wykładnia wywołują, a także wykazania ich istotnego, poważnego i uniwersalnego charakteru oraz potrzeby zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy nie tylko ze względu na konieczność prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy lecz także dla rozwoju judykatury. Jeżeli w ramach drugiej przesłanki skarżący powołuje się na rozbieżności w orzecznictwie sądowym, powinien wskazać przepis prawa, którego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądowym oraz przedstawić rozbieżne orzeczenia sądowe zapadłe w wyniku dokonania różnej wykładni określonego przepisu prawa (porównaj między innymi postanowienia z dnia 10 maja 2001 r. II CZ 35/01, OSNC 2002/1/11, z dnia 7 czerwca 2005 r. V CSK 3/05, z dnia 13 lipca 2007 r. III CSK 180/07, z dnia 15 października 2002 r. II CZ 102/02, z dnia 28 marca 2007 r. II CSK 84/07 i z dnia 8 lipca 2008 r. I CSK 111/08).

Skarżący nie wykazał występowania w sprawie tak rozumianego zagadnienia prawnego ani potrzeby wykładni przepisów przede wszystkim dlatego, że w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie wskazał żadnych przepisów prawa, na tle których powstało przedstawione pytanie ani przepisów prawa, których wykładnia budzi wątpliwości czy wywołuje rozbieżności w orzecznictwie. Nie jest rzeczą Sądu Najwyższego zastępowanie w tym względzie skarżącego i domyslanie się, które przepisy są przedmiotem pytania lub wątpliwości interpretacyjnych czy też poszukiwanie ich w podstawach kasacyjnych lub ich uzasadnieniu.

Skarżący nie przedstawił także żadnej analizy prawnej, która wskazywałaby na rozbieżne oceny prawne czy poważne wątpliwości interpretacyjne, wymagające

zajęcia stanowiska przez najwyższy organ sądowy. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w istocie sprowadza się do kwestionowania stanowiska Sądu drugiej instancji w przedmiocie sposobu ustalenia w rozpoznawanej sprawie, czy określone zachowanie poszkodowanego przyczyniło się do zwiększenia jego szkody, co, przy nie wskazaniu koniecznych przesłanek występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego lub potrzeby wykładni przepisów prawa, w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt.1 i 2 k.p.c., prowadzi do oceny, że skarżący nie wykazał istnienia w sprawie przesłanek przedsądu, na które się powołał.

Biorąc to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 w zw. z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

[aw]